

РЕШЕНИЕ

№ 26644

гр. София, 02.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав, в
публично заседание на 23.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **5723** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 АПК вр. чл. 172, ал. 5 ЗДвП.

Образувано е във връзка с определение № 962 от 28.04.2026 г. по адм. д. № 287/2026 г. на Административен съд – Кюстендил, с което е прекратено производството по делото и също е изпратено по компетентност на Административен съд – София град /АССГ/.

Предмет на спора пред настоящия състав е жалба, подадена от Й. А. Р., чрез адв. Ч., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-2604371 от 27.03.2026 г., издадена от А. М. Г. – мл. автоконтрольор към група КПДГПА К., ОДМВР К..

Релевират се доводи за незаконосъобразност на приложената ПАМ на основание чл. 146, т. 4 и т. 5 АПК. Твърди се, че жалбоподателят не е бил уведомен от страна на Гаранционния фонд. Наред с това се сочи, че ПАМ е наложена и в противоречие с ТП № 2 от 05.04.2023 г. по т.д. № 3/2022 г. на ОСС на НК на ВКС и Първа и Втора колегии на ВАС. По тези съображения се претендира отмяна на обжалваната заповед.

В съдебно заседание, оспорващият, чрез адв. Б., поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Претендира разноски по представен списък.

Ответникът - А. М. Г. – мл. автоконтрольор към група КПДГПА К., ОДМВР К. - не се явява и не излага становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 44 -ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

С оспорената в настоящото производство заповед от 27.03.2026 г. на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „г“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, като е отбелязано, че е отнето СУМПС № [ЕИК].

В оспорения акт като фактическо основание за издаването му е посочено следното: „съставен АУАН серия GA № 5280441 против Й. А. Р. затова, че по АМ „С.“ с посока на движение от [населено място] към . Б., управлява лек автомобил А. А4 О. 2 с рег. [рег.номер на МПС] лична собственост и около 66 ти километър при извършената проверка е установено, че водачът управлява МПС, което е със служебно прекратена регистрация от 03.02.2026 г. по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП поради липса на ГО. За извършеното административно нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП е предвидено наказание „лишаване от право да управлява МПС по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП.“

Като част от административната преписка по делото е представен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) Серия GA № 5280441/27.03.2026 г., съставен от А. М. Г. - мл. автоконтрольор към група КПДГПА К., ОДМВР К., в присъствието на свидетеля – Б. К. Р., срещу жалбоподателя за извършено нарушение на чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП – управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред. В АУАН е посочено, че са иззети като доказателства СУМПС –[ЕИК].

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган, съгласно заповед № 277з-2056 от 10.10.2025 г. на директора на ОДМВР - К., както, поради което не са налице основания за отмяната ѝ в условията на чл. 146, т. 1 от АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон. Волеизявлението за налагане на принудителна административна мярка се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и се издава съобразно изискванията на този кодекс, като специалният закон въвежда и изрично изискването същата да е мотивирана.

Обжалваната заповед е постановена в предписаната от закона форма, като са изложени фактически и правни основания съобразно изискването на чл. 59, ал. 2 от АПК.

Съдът не установи да са били допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила при налагането на ПАМ. Същата обаче е постановена в противоречие с материалния закон.

Очертаните в ЗППАМ обективни и субективни признаци са тези на административното нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДП, на което съответства разпоредбата на чл. 175, ал. 3 от ЗДП,

установяваща санкция на посоченото неправомерно поведение.

В разпоредбата на чл. 171, ал. 1, буква "з" от ЗДвП (нова – ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения да се прилага принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство" на водач, извън случаите по букви "а" – "ж", който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от: гг) 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.

В разпоредбата на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП (изм. ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено да се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца и с глоба 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.

В процесната заповед е посочено от фактическа страна, че водачът Й. Р. управлява личното си МПС, което е със служебно прекратена регистрация поради липса на ГО.

Доколкото в тежест на правоприлагащият орган е да установи и да докаже съществуването към датата на издаване на оспорения акт, на всички релевантни факти и обстоятелства, обуславящи наличието на възприетата материалноправна предпоставка за налагане на ПАМ, доказателства за изискуемото се уведомяване на собственика на автомобила по чл. 574, ал. 10 от КЗ, следва да са били събрани още към момента на извършеното служебно прекратяване на регистрацията на автомобила по реда на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, съответно към датата на постановяването на акта за налагане на ПАМ по чл. 171 т. 1, б. "з" (гг) от ЗДвП. В случая такива доказателства не са налице.

Спецификата на случая изисква анализиране на нормативната основа, установяваща правната рамка на прекратяване на регистрация на МПС при липса на валидно сключена задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите.

Според чл. 143, ал. 10 от ЗДП, служебно се прекратява регистрацията на МПС, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането (КЗ). Такава е редакцията с последното изменение с ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г., с което се заличи изискването за уведомяване на собственика на превозното средство при прекратяване на регистрацията.

Уведомлението по чл. 574, ал. 11 от КЗ е автоматично генерирано от информационния център на Гаранционния фонд (глава 53 от КЗ) съобщение, с което органът по ал. 1, т. 1 (компетентният орган по регистрацията на превозните средства в РБ) бива уведомен да прекрати регистрацията на превозното средство. Уведомлението обаче се изпраща до компетентните органи, когато в срока по ал. 10 не са били представени доказателства за сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите.

Според чл. 574, ал. 10 от КЗ, информационният център уведомява собствениците на превозни средства, за които не е сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите или сключеният застрахователен договор е бил прекратен и не е подновен, и им дава срок 14 дни от датата на изпращане на уведомлението да представят доказателства за наличието на сключен и действащ застрахователен договор за тази застраховка.

По делото липсват доказателства за изпратено от Гаранционния фонд до собственика Й. Р. уведомление и че от датата на получаването му до изпращане на уведомлението до МВР е изтекъл 14-дневният срок, в който собственикът е имал право да представи доказателства за

наличието на сключен и действащ застрахователен договор. Ако собственикът бездейства в указания от закона срок (който трябва и да е посочен в уведомлението), то след изтичането му изпращане на уведомлението на компетентния орган би било изцяло съобразено със закона.

Вярно е, че от текста на чл. 143, ал. 10 от ЗДП отпадна изискването за уведомяване на собственика за прекратяване на регистрацията, което до датата на изменението се изискваше да бъде изпратено от компетентния по регистрация орган, но това задължение продължава да съществува в Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства (Загл. изм. и доп. - ДВ, бр. 105 от 2002 г., изм., бр. 67 от 2012 г., бр. 20 от 2018 г.), която в чл. 18б, ал. 2 разпорежда изпращане на уведомление до посочения в регистъра собственик в случай на служебно прекратяване на регистрацията. В разглеждания случай е мислимо да се приеме, че разпоредбата на чл. 18б, ал. 2 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. не следва да бъде прилагана на основание чл. 15, ал. 3 от Закона за нормативните актове, тъй като противоречи на нормативен акт от по – висока степен.

В този случай обаче се поставя въпросът откога собственикът е бил в обективна възможност да узнае за прекратяване на регистрацията, доколкото за фактическото прекратяване не се издава изричен акт, а изпратената от Гаранционен фонд информация по реда на чл. 24 от Наредба № 54 от 30.12.2016 г. за регистрите на Гаранционния фонд за обмена и защитата на информацията и за издаването и отчитането на задължителните застраховки по чл. 461, т. 1 и т. 2 от Кодекса за застраховането се обработва изцяло автоматично и системата на сектор "Пътна полиция" дерегистрира автомобила по реда на чл. 18б, ал. 1, т. 8 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г.

След като собственикът на автомобила не е бил уведомен за служебно прекратената регистрация на МПС по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, приложимо се явява разрешението, дадено с Тълкувателно постановление № 2 от 05.04.2023 г. по тълкувателно дело № 3/2022 г. на ОСС на НК на ВКС и Първа и Втора колегии на ВАС, което ТП не е загубило сила. Съгласно посоченото Тълкувателно постановление, не се наказва с предвиденото в чл. 175, ал. 3 от ЗДвП административно наказание водач, който управлява моторно превозно средство, чиято регистрация е служебно прекратена по реда на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, без за това да е уведомен собственикът на моторното превозно средство. В мотивите на ТП е прието, че в случаите, когато няма доказателства, че прекратяването на регистрацията е било съобщено на собственика на МПС от отдел "Пътна полиция" или не се докаже по друг начин узнаването за служебното прекратяване на регистрацията, деянието по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП ще е несъставомерно от субективна страна, тъй като липсата на уведомяване води до незнанието на факт от обективната действителност, който принадлежи към състава на административното нарушение по чл. 175, ал. 3, предл. първо от ЗДвП. Прието е, че ако и уведомяването на собственика на МПС за служебно прекратената регистрация, да не е елемент от фактическия състав на прекратяването на регистрацията, а да представлява последващо действие, това уведомяване има пряко отношение към субективния елемент на административното нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, като знанието за точната дата на дерегистрацията е от значение за субективната съставомерност на деянието. Съответно незнанието на факта за извършеното служебно прекратяване на регистрацията на МПС на основание чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, представлява незнание на фактическо обстоятелство, което принадлежи към състава на административното нарушение по чл. 175, ал. 3, предл. първо от ЗДвП, поради което липсва както умисъл, така и небрежност - незнанието на фактическото обстоятелство не се дължи на непредпазливост, а се явява резултат от неизпълнено административно задължение за уведомяване на собственика на МПС за служебно прекратената регистрация на автомобила. Ето

защо в случая дори регистрацията на процесния автомобил да е била действително служебно прекратена на основание чл. 143, ал. 10 от ЗДвП на 03.02.2026 г., то жалбоподателят не е знаел това обстоятелство; МПС е било с поставени регистрационни табели, а няма публичен регистър, в който да провери дали регистрацията на МПС е била валидна към датата на управление на автомобила. С оглед установената по делото фактическа обстановка, съдът приема, че не е доказана обуславящата прилагането на процесната ПАМ противоправна деятелност от субективна страна – виновно извършено от адресата на ПАМ, като водач на МПС, административно нарушение по ЗДвП, за което е предвидено налагане на административно наказание лишаване от право да се управлява МПС. Издаването на заповедта при недоказано наличие на законово регламентирана материалноправна предпоставка за прилагане на ПАМ по чл. 171 т. 1, б. "з" (гг) от ЗДвП по отношение на жалбоподателя, обуславя извод, че обжалваният акт е постановен в противоречие и при неправилно приложение на материалния закон.

С оглед изложеното, настоящият състав намира жалбата за основателна, а оспореният административен акт за незаконосъобразен, което налага неговата отмяна.

Съобразно изхода на спора в полза на жалбоподателя следва да се присъдят разноски за държавна такса в размер на 5,11 евро и 255 евро адвокатско възнаграждение – платено в брой, съгласно приложен на л. 20 договор за правна защита и съдействие.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 44 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-2604371 от 27.03.2026 г., издадена от А. М. Г. – мл. автоконтрольор към група КПДГПА К., ОДМВР К., с която на Й. А. Р., ЕГН – [ЕГН], е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР – К. да заплати на Й. А. Р., ЕГН – [ЕГН], сумата от 260,11 евро /двеста и шестдесет евро и единадесет евроцента/.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: